

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 10. Siet meermaels haeren Salighmaecker, en hoort sijn stemme als sy
Communiqueert.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

Wat konde dese ziele tot behoudenisse van dit leven beweghen, ja hoe vierighlijck moest sy de doot wenschen, die soo wonderlijck ende soo dickwils den voorsmaeck vande hemelsche vreughden beproefde?

§. 10. *Siet meermaels haeren Salighmaecker ende hoort
sijn stemme als sy Communiqueert.*

DEn brant haers herte wiert door menighvuldighe openbaeringhen vlamigher : want sy dickwils haeren Beminden sagh, ende sijn stemme hoorde als sy naerderde tot dit H. Sacrament. Christus verthoonde sijn selven aen *Agnes* nu in't opheffen van de H. Hostie, nu in't breken, nu als den Priester de Hostie inde handt hadde, om de selve uyt te deelen, nu op andere stonden. Al is dit klaerblijckelijck uyt het ghe- ne wy voor desen gheseyt hebben: ick en mach even- wel de merckelijcke gheschiedenissen, die hier vol- ghen, niet achterlaeten, al is't dat ick vele dinghen verzwijghe, die ick aengaende de H. Communie in haer schriften bevinde, om den Leser niet te vervelen met menighvuldighe gheschiedenissen die aen mal- kanderen seer ghelijck zijn.

Den 7. April 1638. de Misse hoorende, naer de wel- ke sy de H. Communie soude ontfanghen, sloegh sy haer ooghen op haeren Salighmaecker als den Priester de H. Hostie op-hefte : Die sich als dan wesentlijck verthoonde, als haer met opene armen verwachten- de, ende verlanghende naer haer komste. Sy hoorde te samen van Christus dese woorden: *Komt, ick quele van liefde tot u, om in uwe ziele my te vermaecken* Haer inghewant scheen alsdan door den brandt der liefde van malkanderen ghetrocken te worden, siende dat

E e

hae-

haeren Salighmaecker met opene armen stont om met haer vereenicht te worden, ende hoorende dat hy door liefde sijn selven soo vergat, dat hy sich verootmoedighde om by soo verworpen aerd-wormken te willen komen; ja in haer ziele sijn vermaeck wilde nemen, ende dat met soodaenigh verlanghen, dat hem alle uytstel te lanck docht.

Naer dat sy hem ontfanghen hadde, was sy in een ghesteltenisse, die sy niet en kan beschrijven, ende sagh dat *Ioanna*, die met haer ghecommuniceert hadde, van ghelijcken in haeren Bruydegom inghenomen was, ende even vriendelijck van hem ghetoeft wiert. Haeren wensch was, dat soodaenigh gheluck aen meer andere mocht ghebeuren. *Och seght sy, mocht ick alle menschen in dat alijt heet-brandende verlanghende herte indrucken, sonder oyt uytghekeert te worden!*

Den 7. Meert 1639. met eenen omvanck van de Goddelijcke Liefde als onthelst wordende, verstont sy dese woorden. *Bemint my op 't alder-volmaeckste, ghelijck ick u beminne.* *Agnes* seyde hier op: *O Heere hoe souden wy arme aerd-wormen uwe Majesteyt op dese maniere kunnen beminnen, die Godt zijt, ende uwe Liefde self zijt.* Waer op haer gheantwoort wiert: *Ick Godt ende mensche te samen, gheve my gheheel aen u: betaelt my met mijn eyghen selven, my dese liefde weder opdraeghende, anders in mijn gaven niet soeckende, dan dat mijn eere ende glorie vermeerdert worde.* Hier was sy wederom ghestelt, ghelijck-men dencken kan: soude wel over al ghevloghen hebben, om de goetheyt Godts te verkondighen, ende haer selven onder de voeten van alle schepselen te worpen, om ter liefde Godts verplettert te worden, ende om haer selven gantschelijck uyt te gaen, ende

de aen te kleven aen Godt alleen.

Op eenen anderen dagh inde Kercke wesende, ende lettende op den Priester die de H. Communie uytreyckte, verthoonde sich Christus inde handen des Priesters, als quelende van liefde ende van verlangen, om met ons vereenight te worden. Hier was *Agnes* wederom als buyten haer selven, ende en wist niet wat maecken. Want alle krachten haerder ziele waeren door dit ghesicht als verflaeghen, ende sy scheen te bewijcken. *Dit ghesicht, seght sy, is my gheschiet op veel verscheyde manieren, die my niet moghelijk zijn te verhaelen. Wy sullen 't sien als wy hier boven sullen komen. Wonder over wonder! Ick hebbe dickwils in mijn selven seer droef gheweest, dat onsen Heere my met soodaenighe jonsten voor-komt: Ende hebbe hem dickwils ghebeden, dat hy my in dit leven met minne-briefkens van lijden soude besoecken, ende dese gratien bewaeren, tot dat ick in't eeuwigh leven sal komen, om hem sonder ophouden te ghenieten.*

Noch op eenen anderen dagh, wiert sy door de H. Communie soo seer inghenomen in Godt, dat sy langhen tijdt buyten haer selven was, verstaende van Christus dese woorden. *Ick omcinghele u altijd meer ende meer met het vier van mijn goddelijcke Liefde: Ende storte in uwe ziele den alder-soetsten smaek van mijn Godtheydt, met een deel van de soetigheyt die de Salighen des Hemels ghestaedighlijk uyt my ghenieten.*

Sy behiel van dese woorden een besondere vereeninghe met Godt, ende soo groote aenkleventheydt met hem, dat sy heele daeghen met ghewelt dese stercke intreckinghen tot haeren goddelijcken ende overvloedighen weldoender moest inhouden, om die niet kenbaer te maecken.

Den 4. Julij 1638. op de Communie-banck knielende om de toe-komste van haeren Bruydegom te verwachten, als den Priester 't H. Sacrament in de hant hadde om dat uyt te reycken, sagh sy wederom haeren Salighmaecker vlamigh van liefde met een sneeuw wit kleedt bedeckt. Uyt welck ghesicht een over groote liefde in haer herte opstont, die haer dry daeghen by bleef, soo dat sy in Godt als ghesmolten was.

Op eenen anderen dagh van 't selve jaer als den Priester sich keerde met de H. Hostie inde handt, sagh sy haeren Salighmaecker haer vriendelijck toe-lachende, ende haer toe-sprekende met dese woorden: *Aensiet my, ick ben vervult van verlanghende begheerte tot u, om in u, als in mijn eyghen te rusten.* Door welke woorden haer liefde soo seer ontfeken wiert, dat desen soeten brandt ses daeghen daer nae noch duerde als sy dit ghesicht beschreef.

Noch op eenen anderen dagh van 't selve jaer, seer verlanghende om 't H. Sacrament te nutten, wiert sy van haeren goddelijcken Medecijn-meester, soo sy hem noemt, noch meer aen-ghedreven in haer vierghe begheerten, door dese woorden die hy tot haer sprack. *Siet ick wachte naer uwe toekomst, om u met my te vereenighen. Komt en vertoest niet langher, want ick niet langher wachten en wille.* Hoedaenigh haer verlangen aldan gheweest is, hoedaenighe haere ghesteltenisse indese Communie, en kan sy niet uytsprenken.

Noch anderwerf in 't selve jaer, van den Biecht-stoel komende, alwaer sy voor de ghesont-maeckende voeten van haeren Salighmaecker, soo sy seght, haer sonden beleden, ende vergiffenisse van de selve ver-
socht

focht hadde: ghevoelde sich seer begheerigh om de H. Communie te nutten, *het voetsel haerder ziele ende haer eenigh goet.* Haer ooghen slaende op de H. Hostie, sagh sy haeren Salighmaecker, die haer tot dese nuttinghe seer minnelijck was noodende, ende stont als met uytghereckte armen van sijn Goddelijcke liefde, om haer t'ontfanghen. Hier voelde *Agnes* sich wederom gheheelijck met Christus vereenight, endscheen naer de Tafel des Heere te vlieghe. Sy was in Godts liefde als ghesmolten, ende dat met seer groote inwendighe blyschap. Alle de sloten haerder ziele, soo sy seght, waeren van desen Goddelijcken invloet vervult, ende sy behiel nacht ende dagh een seer wonderlijck ghevoelen van dese vereeninghe.

Meer dierghelijcke saecken staen in haer schriften beschreven.

§. II. *Heeft groot gevoelen, merckende dat iemandt ghewillighlijck verstroeyt was, naer dat hy de H. Communie ontfanghen hadde.*

DEN 3. April 1638. inde Kercke der Societeyt haer ghebedt doende, alwaer verscheyde persoonen t'lichaem des Salighmaeckers ontfanghen hadden; sloegh sy haer ooghen met geluck-biedinghe op dese persoonen, ende bemerkte dat eenen van dese geduerighlijck verstroeyt was ende rontom sagh, ende dar terstont naer t'ontfanghen vande H. Communie. Dit veroorsaecte in *Agnes* een besondere droefheyt: want het haer onverdraeghelijck docht, dat iemandt die soodaenighen gast geherbergh heeft, sijn selven met desen gast niet besigh hout, maer sich tot ydele ende verganckelijcke dinghen gewillighlijck uyt-keert, gelijk